Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (седми разширен състав)

23 юли 2025 година*

„Обща политика в областта на рибарството — Резолюция на IOTC относно управлението на устройства за привличане на рибата — Възражение на Комисията — Отхвърляне на искането за вътрешно преразглеждане — Член 10, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1367/2006 — Акт, който може да бъде предмет на искане за вътрешно преразглеждане — Понятие „разпоредби, които биха могли да нарушават закон за околната среда“ — Член 2, параграф 1, буква е) от Регламент № 1367/2006“

По дело T-1049/23,

Bloom, установено в Париж (Франция), представлявано от F. Lafforgue, avocat,

жалбоподател,

подпомагано от

Blue Marine Foundation, установено в Лондон (Обединеното кралство), представлявано от P. de Bandt и C. Binet, avocats,

встъпила страна,

срещу

Европейска комисия, представлявана от A. Dawes, B. Hofstötter и D. Milanowska,

ответник,

подпомагана от

Кралство Испания, представлявано от A. Pérez-Zurita Gutiérrez и A. Gavela Llopis,

и от

Френската република, представлявана от B. Fodda, M. de Lisi, B. Travard и P. Chansou,

встъпили страни,

ОБЩИЯТ СЪД (седми разширен състав),

* Език на производството: френски.

състоящ се от: K. Kowalik-Bańczyk, председател, E. Buttigieg, G. Hesse (докладчик), I. Dimitrakopoulos и B. Ricziová, съдии,

секретар: P. Nuñez Ruiz, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид изложеното в съдебното заседание от 13 февруари 2025 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си на основание член 263 ДФЕС жалбоподателят, Bloom, иска отмяна на решението на Европейската комисия от 30 август 2023 г., с което се отхвърля като недопустимо искането му от 11 май 2023 г. за вътрешно преразглеждане на решението на Комисията за отправяне на възражение срещу Резолюция № 23/02 на Комисията по рибата тон в Индийския океан (IOTC) относно управлението на устройства за привличане на рибата (наричани по-нататък „УПР“) в зоната на компетентност (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

Обстоятелствата по спора

2 Жалбоподателят е неправителствена организация (НПО), чиято цел е да допринася за опазването на морското биологично разнообразие и морските местообитания.

3 IOTC е международна организация, чиято цел е да опазва ресурсите от риба тон в Индийския океан, по която Европейският съюз е договаряща страна по силата на Решение 95/399/ЕО на Съвета от 18 септември 1995 година за присъединяването на Общността към Споразумението за създаване на [IOTC] (ОВ L 236, 1995 г., стр. 24; Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 2, стр. 267).

4 Съгласно член IX, параграф 1 от Споразумението за създаване на [IOTC] (ОВ L 236, 1995 г., стр. 25; ОВ L 236, 1995 г., стр. 24; Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 2, стр. 268) IOTC „може с мнозинство от две трети от нейните […] членки […] да приема мерки по опазване и управление, които са задължителни за членките на [IOTC]“.

5 Член IX, параграф 5 от Споразумението за създаване на [IOTC] предвижда:

„В рамките на 120 дни от посочената дата или в рамките на друг подобен период […] всяка членка на [IOTC] може да възрази срещу дадена мярка по опазване и управление, приета в изпълнение на параграф 1. Членка на [IOTC], която е възразила срещу мярка, не се задължава да я спазва. Всяка друга членка на [IOTC] може да възрази по същия начин в рамките на допълнителен период от 60 дни, считано от изтичането на 120-дневния период […]“.

6 Член IX, параграф 6 от Споразумението за създаване на [IOTC] гласи:

„Ако по дадена мярка, приета съгласно параграф 1, има възражения от повече от една трета от членките на [IOTC], тази мярка няма да бъде задължителна за другите членки; това обаче няма да попречи на някоя или на всички от тях да я поставят в действие“.

7 Решение (ЕС) 2019/860 на Съвета от 14 май 2019 година относно позицията, която трябва да се заеме от името на Европейския съюз в рамките на [IOTC], и за отмяна на решението от 19 май 2014 г. относно позицията, която да бъде заета от името на Съюза, в рамките на IOTC (ОВ L 140, 2019 г., стр. 33), определя позицията, която трябва да заеме Съюзът в рамките на IOTC за периода 2019—2023 г. Приложение I към Решение 2019/860 съдържа „Принципи“ и „Насоки“. Съгласно точка 2, буква е) от това приложение при необходимост Съюзът се стреми да подкрепя предприемането от IOTC на мерки за управление на използването на УПР — по-специално за подобряване на събирането на данни, за точното количествено определяне, проследяване и наблюдение на използването на такива устройства, за намаляване на въздействието върху уязвимите запаси от риба тон, за смекчаване на потенциалното им въздействие върху целевите и нецелевите видове и върху екосистемите.

8 Приложение II към Решение 2019/860 определя процедурата за ежегодно уточняване на позицията на Съюза и предвижда:

„Преди всяко заседание на IOTC, когато този орган има за задача да приема решения с правно действие за Съюза, трябва да бъдат предприети необходимите действия, така че в позицията, която ще бъде изразена от името на Съюза, да бъде взета под внимание най-актуалната научна и друга важна информация, предадена на Европейската комисия, в съответствие с принципите и насоките, определени в приложение I.

За тази цел и въз основа на посочената информация Комисията представя на Съвета достатъчно рано преди всяко заседание на IOTC писмен документ, съдържащ елементите във връзка с предложеното уточняване на позицията, която трябва да бъде изразена от името на Съюза, за обсъждане и одобряване на детайлите по нея.

Ако по време на заседание на IOTC не е възможно да се постигне споразумение — включително на място — позволяващо отразяването на нови елементи в позицията на Съюза, въпросът трябва да бъде отнесен до Съвета или до подготвителните му органи“.

9 На шестата си извънредна сесия, проведена от 3 до 5 февруари 2023 г., IOTC приема Резолюция № 23/02 относно управлението на УПР. УПР са изкуствени плаващи системи за привличане на рибата с цел улесняване на риболова. Тази резолюция предвижда по-конкретно постепенно намаляване на броя на разрешените за всеки кораб плаващи УПР, създаване на регистър на плаващите УПР с цел повишаване на прозрачността и контрола върху тези устройства и забрана на плаващите УПР в Индийския океан за 72 дни всяка година.

10 Съгласно второ съображение от Резолюция № 23/02 членове 5 и 6 от Споразумението за прилагане на разпоредбите от Конвенцията на Организацията на обединените нации по морско право от 10 декември 1982 година, свързани с опазването и управлението на трансгранично преминаващите и далекомигриращи рибни запаси (ОВ L 189, 1998 г.,

стр. 17), изискват държавите да прилагат широко принципа на предпазните мерки при опазването, управлението и експлоатацията на далекомигриращите рибни запаси с цел защита на живите морски ресурси и опазване на морската среда.

11 Съгласно трето съображение от Резолюция № 23/02 при прилагането на принципа на предпазните мерки член 6 от посоченото в точка 10 по-горе споразумение изисква държавите да бъдат по-предпазливи, когато информацията е несигурна, ненадеждна или неадекватна и забранява липсата на адекватна научна информация да се изтъква като причина за отлагането или неприемането на мерки за опазване и управление.

12 На 11 април 2023 г. Комисията отправя от името на Съюза възражение съгласно член IX, параграф 5 от Споразумението за създаване на [IOTC] срещу Резолюция № 23/02 (наричано по-нататък „спорното възражение) (вж. т. 5 по-горе). В обяснителното писмо тя посочва по същество, че прилагането на посочената резолюция представлява непропорционална тежест за флота от кораби с мрежи гъргър и дори че прилагането ѝ е практически невъзможно. Освен това предвидените в тази резолюция мерки не били подкрепени с научни доказателства.

13 Десет други членове на IOTC отправят възражения срещу Резолюция № 23/02 в предвидените в член IX, параграф 5 от Споразумението за създаване на [IOTC] срокове. Следователно по силата на параграф 6 от същия член тази резолюция не става обвързваща (вж. т. 5 и 6 по-горе).

14 На 11 май 2023 г. жалбоподателят подава пред Комисията искане за вътрешно преразглеждане на спорното възражение на основание член 10 от Регламент (ЕО) № 1367/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 6 септември 2006 година относно прилагането на разпоредбите на Орхуската конвенция за достъп до информация, публично участие в процеса на вземане на решения и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда към институциите и органите на Общността (ОВ L 264, 2006 г., стр. 13; Специално издание, 2007 г., глава 15, том 17, стр. 126), изменен с Регламент (ЕС) 2021/1767 на Европейския парламент и на Съвета от 6 октомври 2021 г. (ОВ L 356, 2021 г., стр. 1) (наричан по-нататък „Орхуският регламент“).

15 С обжалваното решение Комисията отхвърля като недопустимо искането на жалбоподателя за преразглеждане, с мотива че спорното възражение не е „административен акт“ по смисъла на член 2, параграф 1, буква ж) от Орхуския регламент, тъй като не съдържа нито една разпоредба, която би могла да наруши закон за околната среда, както е дефиниран в член 2, параграф 1, буква е) от посочения регламент. Според Комисията отправянето на спорното възражение срещу приемането на нови правила в IOTC няма да окаже неблагоприятно въздействие върху целите на политиката на Съюза в областта на околната среда.

Искания на страните

16 Жалбоподателят, подкрепян от Blue Marine Foundation, моли Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

17 Комисията, подкрепяна от Кралство Испания и Френската република, моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

18 Жалбоподателят изтъква три основания в подкрепа на жалбата. Първото основание е изведено по същество от нарушение на член 2, параграф 1, буква е) от Орхуския регламент. Второто основание е изведено от нарушение на принципа на предпазните мерки. Третото основание е изведено от нарушение на Регламент (ЕО) № 1224/2009 на Съвета от 20 ноември 2009 година за създаване на система за контрол на Общността за гарантиране на спазването на правилата на общата политика в областта на рибарството, за изменение на регламенти (ЕО) № 847/96, (ЕО) № 371/2002, (ЕО) № 811/2004, (ЕО) № 768/2005, (ЕО) № 2115/2005, (ЕО) № 2166/2005, (ЕО) № 388/2006, (ЕО) № 509/2007, (ЕО) № 676/2007, (ЕО) № 1098/2007, (ЕО) № 1300/2008, (ЕО) № 1342/2008 и за отмяна на регламенти (ЕИО) № 2847/93, (ЕО) № 1627/94 и (ЕО) № 1966/2006 (ОВ L 343, 2009 г., стр. 1).

19 С първото основание жалбоподателят, подкрепян от Blue Marine Foundation, поддържа по същество, че Комисията неправилно е отхвърлила като недопустимо искането му за преразглеждане на спорното възражение, с мотива че то не съдържа „разпоредби, които биха могли да нарушават закон за околната среда“ по смисъла на член 2, параграф 1, буква ж) от Орхуския регламент. Всъщност спорното възражение нарушавало, от една страна, принципа на предпазните мерки, а от друга страна, Регламент № 1224/2009. Такива нарушения действително представлявали нарушения на закон за околната среда, независимо от прилагането на Резолюция № 23/02 в правния ред на Съюза.

20 Комисията, подкрепяна от Кралство Испания и от Френската република, оспорва доводите на жалбоподателя. Най-напред тя поддържа, че първото основание е недопустимо, тъй като препраща общо към искането за преразглеждане. Следователно в него не били посочени съществените фактически и правни обстоятелства, на които се основава. При условията на евентуалност тя твърди, че първото основание трябва да се отхвърли по същество. Всъщност жалбоподателят не доказал по какъв начин спорното възражение може да окаже неблагоприятно въздействие върху постигането на целите на политиката на Съюза в областта на околната среда, посочени в член 191 ДФЕС.

21 В това отношение Комисията подчертава, че решението за отправяне на възражение срещу приемането на нови правила на ИОТС, като същевременно продължава да се спазва съществуващата правна уредба на Съюза, не може да окаже неблагоприятно въздействие върху целите на политиката на Съюза в областта на околната среда и следователно само по себе си не може да наруши закон за околната среда по смисъла на член 2, параграф 1, буква е) от Орхуския регламент.

По допустимостта на първото основание

22 Що се отнася до допустимостта на първото основание, Комисията счита, без да излага конкретни доводи, че жалбоподателят само повтаря мотивите на искането си за вътрешно преразглеждане.

23 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 76, буква г) от Процедурния правилник на Общия съд исковата молба или жалбата трябва да посочват предмета на спора и кратко изложение на посочените основания, като това посочване трябва да е достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответника да подготви защитата си, а на Общия съд — да упражни контрол, ако е необходимо, без да разполага с други данни (решение от 7 март 2017 г., United Parcel Service/Комисия, T-194/13, EU:T:2017:144, т. 191).

24 Трябва също така да се припомни, че за да е допустим(а) искът или жалбата пред Общия съд, е необходимо по-специално съществените правни и фактически обстоятелства, на които се основава, да следват поне обобщено, но по логичен и разбираем начин от текста на самата искова молба или жалба. Макар съдържанието на исковата молба или жалбата да може да бъде обосновавано и допълвано по конкретни въпроси чрез препращане към определени части от приложените към нея доказателства, общото препращане към други документи, дори те да са приложени към исковата молба или жалбата, не компенсира липсата на съществените елементи от правната аргументация, която съгласно припомнените по-горе разпоредби трябва да се съдържа в исковата молба или жалбата (решение от 7 март 2017 г., United Parcel Service/Комисия, T-194/13, EU:T:2017:144, т. 192 и цитираната съдебна практика).

25 В случая от прочита на точки 48—51 от жалбата, които се отнасят до първото основание, както и на точки 42—47 от нея, които се отнасят до понятието „разпоредби, които биха могли да нарушават закон за околната среда“, става ясно, че фактическите и правните обстоятелства, на които жалбоподателят основава доводите си, обобщени в точка 19 по-горе, могат да бъдат разбрани веднага от текста на самата жалба, въпреки че, за да докаже, че спорното възражение нарушава принципа на предпазните мерки и Регламент № 1224/2009, жалбоподателят препраща към искането си за вътрешно преразглеждане и към второто и третото си основание.

26 От гореизложените съображения следва, че противно на поддържаното от Комисията, първото основание е допустимо с оглед на изискванията на член 76, буква г) от Процедурния правилник.

По основателността на първото основание

27 Съгласно член 10, параграф 1 от Орхуския регламент всяка НПО или други представители на обществеността, които отговарят на критериите, определени в член 11 от този регламент, имат право да представят искане за вътрешно преразглеждане пред институцията или органа на Съюза, които са приели административния акт, или в случай на твърдяно административно бездействие е трябвало да приемат такъв акт на основание, че такъв акт или такова бездействие нарушава закон за околната среда по смисъла на член 2, параграф 1, буква е) от посочения регламент. Такова искане се прави в писмен вид и в срок, не по-дълъг от осем седмици след приемането, нотифицирането или публикуването на административния акт — в зависимост от това кое от трите събития настъпи най-късно, или в случай на твърдяно административно бездействие — осем седмици след датата, на която е бил изискан административният акт. В искането се посочва основанието за преразглеждане.

28 Член 2, параграф 1, буква ж) от Орхуския регламент определя понятието „административен акт“ за целите на посочения регламент като „всеки незаконодателен акт, приет от институция или орган на Съюза, който има правно действие и външни последици и съдържа разпоредби, които биха могли да нарушават закон за околната среда по смисъла на член 2, параграф 1, буква е)“.

29 Съгласно член 2, параграф 1, буква е) от Охруския регламент понятието „закон за околната среда“ означава „законодателство на Съюза, което независимо от своята правна основа, допринася за преследването на целите на политиката за околна среда на Съюза, както е установено в [Договора]: защитата, опазването и подобряването на качеството на околната среда, опазване здравето на човека, разумното и рационално използване на природните ресурси и насърчаването на мерки на международно ниво за справяне с регионални и световни екологични проблеми“.

30 При тези обстоятелства допустимостта на искане за вътрешно преразглеждане в действителност зависи от наличието на административен акт или на административно бездействие, които биха могли да нарушават закон за околната среда по смисъла на Орхуския регламент (определение от 6 юни 2024 г., Asociația pentru Energie Curată și Combaterea Schimbărilor Climatice/Съвет, T-1151/23, непубликувано, EU:T:2024:391, т. 12).

31 Именно в светлината на тези съображения следва да се разгледат доводите на жалбоподателя и да се определи дали Комисията е могла да отхвърли като недопустимо искането за преразглеждане на спорното възражение, с мотива че то не съдържа „разпоредби, които биха могли да нарушават закон за околната среда“ по смисъла на член 2, параграф 1, буква ж) от Орхуския регламент.

32 В случая в обжалваното решение Комисията изтъква, че само е отправила възражение в съответствие с член IX, параграф 5 от Споразумението за създаване на [IOTC]. Последицата от това била, че Резолюция № 23/02 не обвързва Съюза, така че той не е длъжен да я прилага в своя правен ред.

33 Така според Комисията „отправянето на възражение срещу приемането на нови правила, като същевременно продължава да се спазва съществуващата правна рамка на Съюза, включително правото на Съюза в областта на околната среда, не оказва неблагоприятно въздействие върху целите на политиката на Съюза в областта на околната среда и само по себе си не би могло да нарушава закон за околната среда по смисъла на член 2, параграф 1, буква е) от Орхуския регламент“ (т. 2.1 от обжалваното решение).

34 Най-напред следва да се отбележи, че Комисията не е отхвърлила искането за преразглеждане като неоснователно, с мотива че спорното възражение не би могло да наруши закон за околната среда, а като „недопустимо“, с мотива че възражението не съдържа нито една „разпоредба, която би могла да нарушава закон за околната среда“ по смисъла на член 2, параграф 1, буква е) от Орхуския регламент, и следователно не представлява „административен акт“ по смисъла на член 2, параграф 1, буква ж) от същия регламент.

35 В това отношение следва да се отбележи, че административните актове, които могат да бъдат предмет на искане за вътрешно преразглеждане на основание член 10 от Орхуския регламент, са съгласно член 2, параграф 1, буква ж) от този регламент незаконодателните

актове, приети от институция или орган на Съюза, които има правно действие и външни последици и съдържат разпоредби, които биха могли да нарушават закон за околната среда по смисъла на член 2, параграф 1, буква е) от същия регламент.

36 В случая Комисията приема, че подаденото от жалбоподателя искане за преразглеждане е недопустимо само поради това че то не се отнася до акт, съдържащ разпоредби, които могат да нарушават закон за околната среда. Следователно трябва да се отбележи, че Комисията не е отхвърлила искането за вътрешно преразглеждане като недопустимо, с мотива че в случая не са изпълнени други условия, посочени в член 10, параграф 1 от Орхуския регламент по отношение на тези искания или в член 2, параграф 1, буква ж) от Орхуския регламент по отношение на понятието „административен акт“.

37 Що се отнася до въпроса дали искането за преразглеждане се отнася до акт, който може да нарушава закон на Съюза за околната среда, следва да се припомни, че съгласно съображение 10 от Регламент 2021/1767, когато се преценява дали даден административен акт съдържа разпоредби, които поради своите последици биха могли да нарушават правото в областта на околната среда, е необходимо да се вземе под внимание дали тези разпоредби биха имали неблагоприятно въздействие върху постигането на целите на политиката на Съюза в областта на околната среда, определени в член 191 ДФЕС, след които са „разумното и рационално използване на природните ресурси“ и „насърчаването на мерки на международно ниво за справяне с регионални и световни екологични проблеми“.

38 В искането си за преразглеждане жалбоподателят, подкрепян още на тази административна фаза от Blue Marine Foundation, твърди, че спорното възражение може да нарушава принципа на предпазните мерки, закрепен в член 191 ДФЕС. Освен това, по-конкретно спорното възражение нарушавало член 2, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 1380/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2013 година относно общата политика в областта на рибарството, за изменение на регламенти (ЕО) № 1954/2003 и (ЕО) № 1224/2009 на Съвета и за отмяна на регламенти (ЕО) № 2371/2002 и (ЕО) № 639/2004 на Съвета и Решение 2004/585/ЕО на Съвета (ОВ L 354, 2013 г., стр. 22), който определя целите на общата политика в областта на рибарството (ОПР), а именно че „ОПР прилага подхода на предпазливост към управлението на рибарството и има за цел да гарантира, че експлоатацията на живите морски биологични ресурси осигурява възстановяването и поддържането на популациите на улавяните видове над нивата, позволяващи максимален устойчив улов“.

39 Според жалбоподателя спорното възражение е несъвместимо и с Регламент № 1224/2009 относно контрола върху ОПР. В това отношение жалбоподателят подчертава, че член 14, параграф 3 от този регламент предвижда, че „[р]азрешеното допустимо отклонение на вписаните в риболовния дневник оценки на количествата в килограми на рибата, задържана на борда, е 10 % за всички видове“. Според жалбоподателя масовото използване на УПР от френския и испанския флот в Индийския океан за улов на риба тон допринася за превишаването на прогнозите оценки в това отношение.

40 От това следва, че мотивите за преразглеждане, изтъкнати от жалбоподателя в искането му за преразглеждане, се отнасят до потенциални нарушения на конкретни разпоредби от правото в областта на околната среда, които закрепват по-специално принципа на предпазните мерки в областта на ОПР.

41 В това отношение трябва да се отбележи, че както следва по-специално от точки 10 и 11 по-горе, второ и трето съображение от Резолюция № 23/02 посочват за цел опазването на рибните запаси.

42 Следователно, като отправя спорното възражение, Съюзът активно се противопоставя на приемането на мерки, насочени към по-голяма защита на някои рибни запаси. По-конкретно последицата от това възражение е, че Съюзът не е длъжен да въведе и приложи в своя правен ред предвидените в Резолюция № 23/02 мерки.

43 Следователно противно на посоченото от Комисията в обжалваното решение и въпреки че спорното възражение не е довело до промяна в състоянието на правото на Съюза в областта на околната среда, спорното възражение може да има неблагоприятни последици за постигането на целите на политиката на Съюза в областта на околната среда, прогласени в член 191 ДФЕС.

44 В този контекст следва да се отбележи, че от съображение 11 от Орхуския регламент следва, че дори бездействие може да бъде предмет на искане за преразглеждане, макар по дефиниция в случай на бездействие да не е налице промяна в правото на Съюза в областта на околната среда.

45 При тези обстоятелства Комисията неправилно е отхвърлила като недопустимо искането на жалбоподателя за преразглеждане с изтъкнатия в обжалваното решение мотив, без да разгледа по същество въпроса дали изложените от жалбоподателя мотиви за преразглеждане могат да породят основателни, т.е. сериозни съмнения в преценката на правото в областта на околната среда, направена от институцията или органа на Съюза към момента на отправяне на спорното възражение (вж. в този смисъл решения от 12 септември 2019 г., TestBioTech и др./Комисия, C-82/17 P, EU:C:2019:719, т. 69, и от 6 октомври 2021 г., ClientEarth/Комисия, C-458/19 P, EU:C:2021:802, т. 60).

46 При това положение трябва да се уважи първото основание за обжалване и да се отмени обжалваното решение, без да е необходимо да се разглеждат второто и третото основание.

По съдебните разноски

47 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Комисията е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да понесе направените от нея съдебни разноски, както и разноските на жалбоподателя в съответствие с неговото искане.

48 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник държавите членки и институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Следователно Кралство Испания и Френската република понасят направените от тях съдебни разноски.

49 Съгласно член 138, параграф 3 от Процедурния правилник Общият съд може да реши встъпила страна, различна от посочените в параграфи 1 и 2 от същия член, да понесе направените от нея съдебни разноски. Blue Marine Foundation, встъпило в подкрепа на исканията на жалбоподателя, понася направените от него съдебни разноски, тъй като не е поискало Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (седми разширен състав)

реши:

1) **Отменя решението на Европейската комисия с референтен номер Ares (2023) 5917994, съобщено на Bloom с писмо от 30 август 2023 г., с което се отхвърля като недопустимо искането му за вътрешно преразглеждане на писмото на Комисията за отправяне на възражение срещу Резолюция № 23/02 относно управлението на устройства за привличане на рибата в зоната на компетентност на Комисията по рибата тон в Индийския океан.**

2) **Комисията понася направените от нея съдебни разноски, както и съдебните разноски на Bloom.**

3) **Кралство Испания, Френската република и Blue Marine Foundation понасят направените от тях съдебни разноски.**

Kowalik-Bańczyk Buttigieg Hesse

Dimitrakopoulos Ricziová

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 23 юли 2025 година.

Подписи